

GÖÇ

Alı Bey Mardin'in Kızıltepe ilçesine bağlı küçük bir köyde yasadı. Akça köyü yıllar önce bir yanardağın çıkarttığı lavlardan oluşmuş engebeli bir o kadar da tarım açısından verimsiz bir köydü. Alı Bey'in babası hatta dedeleri yıllardır bu köyde yaşamış ve başka bir şehre yerleşmeyi hiç düşünmemişlerdi Bu nedenle Ali Bey bütün dünyanın sadece Akça köyünden ibaret olduğunu düşünmekteydi.

Burada günler daha bir yavaş geçirdi. Yapılan şeyler hep aynıydı, sabah ezan ile kalkılır, babadan kalan birkaç hayvan otlamaya çıkartılır ardından köy kahvesinde toplanılıp akşam edilirdi. Köyün erkekleri işlerin çoğunu evdeki eşlerine ve çocuklarına yaptırıkları için onlar bütün günü kahvede öldürürlerdi. Ali Bey ise onlardan farklıydı, eşine evlendiğinden beri kıyamazdı. Zaten evde hasta bir ablası vardı. Ali Bey'in eşi onunla ilgilenmekteydi. Çocukları için ise öncelik okuldu.

Ali Bey'in iki oğlu, iki de kızı vardır. Hasan 12, Zahide 10, Mehmet 7 ve Emine 3 yaşındaydı. Ali Bey için önemli olan çocuklarının okula gitmesi ve onların en iyi şekilde eğitim görmeleriydi. Yaşadıkları bölge koşulları kışın oldukça ağırdı. Kar yağar ve beş ay neredeyse kalkmaz, yollar kapanırdı. Ali Bey her gün Hasan'ı Zahide'yi ve onlarla gelen birkaç çocuğu okulla kadar kendi götürür, dönüşe kadar bekler, alır, köye dönerdi. Artık çocuklarının bu eziyeti çekmesine dayanamıyordu. Kar yağdı mı sular donar, elektrikler kesilir, yollar kapanırdı. Eşi son çocuklarını böyle karlı bir günde doğurmuştu da neredeyse ikisini de kaybediyordu. O günden beri hep bir kaçış yolu arardı Ali Bey. Köylerinde artık tarım yapılamaz olmuştu, terör de her geçen gün artıyordu.

Sonunda, okullar tatile girer girmez ellerinde kalan son hayvanlar ve tarlalar satılarak bir miktar para ile yıllar önce gözünü karartıp Antalya'ya çalışmaya gelen dayıoğlu Hayri'nin yanına gitmeye karar verildi. Hayri 6 yıl önce gelmişti Antalya'ya, önce inşaatlarda çalışmaya başlamış daha sonra bir otele bahçıvan olarak işe girmişti. En azından çocuklarını okutabilecek kadar para kazanıyordu. Fakat Hayri'nin sadece iki kızı vardı, Ali'nin ise dört çocuğu, kendisi, eşi Hacer ve hasta olan bir kız kardeşi vardı. Yedi nüfus nasıl geçineceklerdi? Öncelikle Hayri, Ali'nin elindeki parası ile onlara bir ev tuttu. Ardından Ali'ye bir inşaatta iş buldu. Hasan'ı da okul başlayana kadar bir bakkalın yanına çırak olarak verdi. Günler geçiyor herkes bu yeni şehre ve yeni hayatlarına alışmaya çalışıyordu. Alı Bey Hasanın çalışmasından çok sıkıntılıydı. Çünkü onun okumasını ve büyük adam olmasını istiyordu. Kendi yapamadığı için bütün çocukları okusun istiyordu. Mardin'den çıkma sebepleri aslında tamamen buydu, orada kalsalardı kızlar 13 yaşında evlenecek, okula gidemeyeceklerdi. Zaten orada kız çocukları okutulmazdı. Ama Alı Bey için Hasan, Mehmet nasıl önemliyse kızları da aynı derecede önemliydi.

Hasan ise halinden çok mutluydu. Büyük bir sitenin yanındaki bakkalda çıraklık yapıyor, tüm gün siteye sipariş taşıyor, bir sürü bahşiş alıyor, aksam tüm parasını babasına veriyordu. Babası da oğlundan istemeden de olsa parayı alıyor ve dokunmadan yatağın altında saklıyordu. O parayı Hasan'ın okul masrafları için kullanılacaktı. Tek amacı vardı Hasan ve kardeşleri okuyacaktı.

Günler, aylar birbiri ardına geçmişti. Hasan o küçücük yasına rağmen sabahın kör saatinde işe gider, bütün gün evlere servis yapar, gecenin karanlığında eve gelirdi. Çalıştığı bakkalın sahibi, Hasan kadar dürüst ve çalışkan bir çırak bulamayacağı için onu okula gitmemesi ve burada çalışması için ikna etmeye çalışıyordu. Hasan'a verdiği maaş ile bu kadar saat kimseyi çalıştıramayacağını biliyordu, tüm ısrarları bu nedenleydi. Ali Bey bu fikre kesinlikle karşı çıkıyordu. Fakat Hasan babasını dinlemeyip yarım gün okula ardından koşarak bakkala geliyordu. Dersler iyice ağırlaşmıştı. Gece işten geldikten sonra ders çalışmaya başlayan Hasan, yorgun ve bitkin düşüyor fakat kimse anlamasın diye hep dik durmaya çalışıyordu. Bir gün gene okuldan çıkmış bakkala gitmişti. Bugün matematik sınavı olduğu için çok az uyumuş, bütün gece sınava çalışmıştı. Zaten zayıf olan bedeni ayakta zor duruyordu. Bakkalın sahibi bir sitenin servisi yetmiyormuş gibi Hasan'ı diğer sitelere de servise göndermeye başlamıştı. Hasan patronunun yanına gidip:

'Bugün kendimi iyi hissetmiyorum patron, izin verirsen eve gidip dinlenmek istiyorum' demişti.

Patronu ise daha dağıtılacak çok sipariş olduğunu onları bitirmeden gidemeyeceğini söylemişti. Hasan iyice ağırlaşan başını, zor taşıdığı bedenini son bir gayretle yerinden kaldırıp, patronun verdiği listeyi bir inceledi. Bu liste zaten akşama kadar bitmezdi. Siparişleri toplayıp sepetine yerleştirdi ve dağıtıma çıktı. Hava kararmaya başlamış, Hasan'ın adım atacak hali kalmamıştı. Son siparişi biraz ilerideki bir siteye idi. Yolun karşısına geçmek için adım attı fakat yanan kırmızı ışığı görmemişti. Hızla gelen bir araba Hasan'a çarptı. İncecik bedeni havalanıp yere çarptı. Etrafına toplananlar Hasan'ın betonda yatan bedenine bakıp biran önce ambulansın gelmesini bekliyorlardı. Ambulans geldiğinde her şey için artık çok geçti Hasan çoktan melek olmuştu.

Bu kadar küçük yaşta bir çocuğu, çok çalıştırdığı için bakkalın sahibi pişmandı. Ali Bey ise çocuklarına iyi bir gelecek hazırlayamaya çalışırken, yaşadığı evlat acısıyla hayata isyan ediyordu. Bütün çocuklar çocukluğunu yaşamalıydı.

Ata Kalender

7C

Özel Marmara Ortaokulu